

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 26Sa/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5020200148
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Dubcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5020200148.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako správny súd, v konaní pred sudkyňou JUDr. Máriou Dubcovou, v právnej veci žalobcu: I. T. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom R. XXX/XX, XXX XX S. - S., štátny občan SR, zastúpeného zástupcom: Burian & partners, s.r.o., so sídlom V. Tvrdého 819/1, 010 01 Žilina, IČO: 47 254 483, proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, Odbor opravných prostriedkov, referát vnútorných vecí, so sídlom Vysokoškolákov 8556/33B, 010 08 Žilina, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Číslo: OU-ZA-OOP1-2020/012435/TOT zo dňa 20.02.2020

rozhodol:

Žalobu žalobcu zo dňa 28.04.2020 **z a m i e t a** .

Žalobcovi a žalovanému náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou zo dňa 28.04.2020 domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného v zmysle ust. § 191 ods. 1 a 3 Správneho súdneho poriadku. Žalobca mal za to, že konaním žalovaného ako správneho orgánu bol ukrátený na svojich právach, pretože malo dôjsť k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci a súčasne zistenie skutkového stavu žalovaným nie je dostačujúce na riadne posúdenie veci a skutkový stav, ktorý bol vzatý ako základ napadnutého rozhodnutia, je v rozpore s administratívnymi spismi, resp. v nich nemá oporu. Žalobca zdôraznil, že zo strany správcu - obchodná spoločnosť Insolvency Management Group, k. s., so sídlom kancelárie M. R. Štefánika, 010 01 Žilina, IČO: 51 067 820, konajúca prostredníctvom svojho štatutárneho orgánu - komplementára L. L. F., boli porušené nielen ustanovenia zákona o konkurze a reštrukturalizácii, a to zákona č. 7/2005 Z.z., ale aj ustanovenia zákona č. 8/2005 Z.z. o správcoch v znení neskorších predpisov. V Obchodnom vestníku č. 41/2019 zo dňa 27.02.2019 pod sp.zn. 3K/11/2017 bolo publikované uznesenie Okresného súdu Žilina zo dňa 21.02.2019, ktorým bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu - SHARON STONE s.r.o., so sídlom Bytča - Hrabové 1, 014 01 Bytča - Hrabové, IČO: 51 067 820 (správne malo byť uvedené: 31 630 405), spoločnosť zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Žilina, Oddiel: Sro, Vložka číslo: 67211/L a ktorým uznesením bola zároveň ustanovená do funkcie správcu obchodná spoločnosť Insolvency Management Group, k. s.. Žalobca poukázal na ust. § 22 ods. 1, 2, § 23 ods. 1, § 199 ods. 9 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z.z.“) s dôrazom na to, že spoločnosť Insolvency Management Group, k. s. bola do funkcie správcu ustanovená až dňa 28.02.2019, keďže uznesenie o vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 41/2019 dňa 27.02.2019 a podľa ust. § 199 ods. 9 zákona č. 7/2005 Z.z. sa považuje za zverejnené dňa 28.02.2019. Dňa 25.02.2019, ešte predtým, ako bol vyhlásený konkurz na majetok úpadcu a spoločnosť Insolvency Management Group, k. s. bola ustanovená za správca úpadcu, sa pán L. L. F., trvale pobytom P. XX, Q. - mestská časť D. XXX XX, prezentujúci ako správca úpadcu spolu s inými mužmi dostavil do areálu, kde sa nachádzala nehnuteľnosť a autoritatívnym spôsobom bránili pracovníkom, ktorí v uvedenom areáli legitímne vykonávali svoju činnosť, v ich práci. Nejednalo sa o pracovníkov úpadcu,

ale o pracovníkov obchodnej spoločnosti PREFA Bytča, s.r.o., IČO: 50 540 424. Pán L. F. i napriek opakovaným urgenciám úpadcu, že ešte nemá kompetenciu realizovať činnosť správcu a že sa ani nejedná o pracovníkov oznamovateľa, bránil vo výkone činnosti a vehementne sa domáhal ukončenia prevádzky nielen úpadcu, ale aj spoločnosti PREFA Bytča, s.r.o.. Pán L. F. chcel násilným spôsobom vniknúť do jednotlivých objektov v uvedenom areáli, či následne ich uzamknúť. Žalobca poukázal na ust. § 3 ods. 1, 2 zákona č. 8/2005 Z.z. s tým, že správca závažným spôsobom porušil svoje povinnosti, resp. hrubým spôsobom prekročil svoje kompetencie a neoprávnene sa zdržiaval v areáli, v ktorom malo dôjsť k spáchaniu priestupku. Žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Sžo 55 /2008, R 50/2011, sp.zn. 2Sžo 17/2011.

2. Žalobca v ďalšej časti žaloby poukázal na ust. § 51 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ust. § 32 ods. 1, 2, § 34 ods. 1, 2, 3, 4, 5 Správneho poriadku a mal za to, že nebolo preukázané, že boli kumulatívne naplnené všetky znaky skutkovej podstaty priestupku, ktorý bol žalobcovi kladený za vinu. Podľa žalobcu je neprípustné, aby správny orgán, tak ako to uvádza v odôvodnení rozhodnutia, považoval za „rozhodujúci“ dôkaz videozáznam na CD nosiči, pretože táto nahrávka bola vyhotovená bez súhlasu obvineného z priestupku, v danom prípade sa jednalo o nezákonný dôkaz. K nezákonnosti tohto použitého dôkazu žalobca zdôraznil, že bolo potrebné zhodnotiť primeranosť použitého postupu, keď ide o konflikt jedného zo základných práv garantovaných Listinou práv a základných slobôd, teda práva na ochranu súkromia na jednej strane a záujmu spoločnosti na ochranu pred trestnoprávnym stíhaním, odhalenie a potrestanie takéhoto správania na strane druhej. Pri tomto konflikte je potrebné prihliadnuť na proporcionalitu. Žalobca sa nestotožnil so závermi žalovaného, že použitie videozáznamu sledovalo legitímny cieľ, a to vzhľadom na skutočnosť, že predmetný videozáznam nebol vyhotovený na ochranu majetku poškodených ako správcu, ktorý závažným spôsobom porušil svoje povinnosti, resp. hrubým spôsobom prekročil svoje kompetencie a neoprávnene sa zdržiaval v predmetnom areáli, v ktorom malo dôjsť k spáchaniu priestupku a z týchto dôvodov nemožno použiť tento videozáznam ako dôkaz v tomto priestupkovom konaní. Žalobca ďalej poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Sžo 139/2008 zo dňa 01.07.2009, rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe Rs 296 6 A 139/94. V priestupkovom konaní platí, že obvinený nemusí dokázať svoju vinu, ale vina musí byť obvinenému jednoznačne a nepochybne dokázaná. V danom prípade jednoznačne a nepochybne nebolo preukázané to, že sa mal dopustiť priestupku, ktorý mu je kladený za vinu s tým, že rozhodnutie žalovaného vychádza z nedostatočného zistenia skutkového stavu veci, pretože z výpovedí svedkov nevyplýva, tak ako to konštatuje správny orgán, že by sa mal obvinený dopustiť priestupku, ktorý mu je kladený za vinu. Na objasnenie a sankcionovanie priestupku musia byť obligatórne naplnené všetky znaky skutkovej podstaty priestupku, a to subjekt, subjektívna stránka, objekt a objektívna stránka. Pokiaľ jeden znak nie je objasnený, nemožno hovoriť o priestupku. Zásada in dubio pro reo predstavuje povinnosť správneho orgánu rozhodovať v prospech obvineného z priestupku, pokiaľ o jeho vine existujú pochybnosti, ktoré nie je možné odstrániť. Podľa žalobcu nebolo jednoznačne potvrdené, že by žalobca spáchal priestupok, ktorý mu je kladený za vinu, pretože na nahrávku nemožno prihliadať z dôvodu jej nezákonnosti a z ostatných dôkazov spáchanie takéhoto priestupku nevyplýva. Žalobca nežiadal nariadenie pojednávania.

3. K žalobe žalobcu sa vyjadril žalovaný v podaní zo dňa 26.06.2020. Žalovaný zdôraznil to, že žalobca v podanej žalobe neposkytuje žiadne nové argumenty týkajúce sa merita veci. Dôvody žaloby uvedené žalobcom sú tie, ktoré žalobca namietal už v odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu. Odvolací správny orgán sa s týmito argumentami vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca v žalobe opätovne namieta nezákonný postup L. F. a T. R. L., pričom s touto argumentáciou sa vysporiadal žalovaný v svojom rozhodnutí na strane 5, keď uviedol, že ako odvolací správny orgán nie je príslušný na posudzovanie súladu konania menovaných osôb so zákonom o správcoch. Odvolací správny orgán súčasne konštatoval, že ak by aj spomínané osoby postupovali dňa 25.02.2019 v rozpore so zákonom o správcoch, táto situácia by neospravedlňovala konanie obvineného, ktorý konal neprimerane a v rozpore so zákonom o priestupkoch. Ak sa obvinený domnieval, že obaja menovaní postupovali nezákonne, mal postupovať zákonnou cestou (zavolať políciu), a nie fyzicky i slovne útočiť na T. R. L.. Žalobca v žalobe opätovne namieta nezákonnosť kamerového záznamu zachytávajúceho skutok, pričom aj s touto argumentáciou sa žalovaný ako odvolací správny orgán vysporiadal vo svojom rozhodnutí, a to na strane 4 rozhodnutia. Žalovaný poukázal na ust. § 12 Občianskeho zákonníka s tým, že privolenie na použitie takéhoto obrazovo-zvukového záznamu nie je potrebné, ak je vyhotovený na úradné účely a úradným účelom zákon rozumie najmä dôkazné účely v rámci trestného konania, občiansko-právneho konania či priestupkového konania. Ak videozáznam má vecný vzťah k predmetu úradného konania a napomôže

splneniu účelu konania, je možné takýto záznam použiť v rámci dokazovania aj bez súhlasu fyzických osôb. Žalovaný dal do pozornosti to, že názor o prípustnosti videozáznamu v rámci dokazovania za účelom preukázania protiprávneho konania bol vyslovený aj v rámci rozhodovacej činnosti Krajského súdu v Žiline sp.zn. 24Sa/86/2016 zo dňa 01.08.2017 a následne potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Asan/1/2018 zo dňa 29.10.2019. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť s tým, že nežiada nariadenie pojednávania. Žalovaný doložil priestupkový spis prvostupňového správneho orgánu ako aj kompletný spisový materiál druhostupňového správneho orgánu.

4. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca v podaní zo dňa 03.08.2020 prostredníctvom zvoleného zástupcu tak, že sa v plnom rozsahu pridrižiava skutkových ako aj právnych skutočností uvedených v žalobe a navrhuje rozhodnutie žalovaného zrušiť s priznaním trov súdneho konania žalobcovi.

5. Postupom krajského súdu bolo vyjadrenie žalobcu doručené žalovanému podaním zo dňa 10.08.2020 (č.l. 41 spisu spisu) s možnosťou vyjadrenia sa k nemu v lehote 10 dní, ktorú možnosť žalovaný nevyužil.

6. Z pripojeného priestupkového spisu prvostupňového správneho orgánu ako aj odvolacieho orgánu mal krajský súd za zistené nasledovné: rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu Číslo: OU-ZA-OVVS2-2019/026168/858/2BD zo dňa 12.11.2019 (poznámka krajského súdu: ktoré rozhodnutie prvostupňového orgánu je rozhodnutím, ktoré nasledovalo po podaní odporu žalobcom proti rozkazu zo dňa 17.06.2019), bol žalobca I.. T. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXX/XX, XXX XX S. uznávaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ktorého sa dopustil tým, že úmyselne narušil občianske spolunažívanie iným hrubým správaním a vyhrážaním ujmu na zdraví, keď dňa 25.02.2019 v čase okolo obeda v priestoroch firmy PREFA, s.r.o. v Obci Hrabové č. 1 fyzicky a verbálne napadol T.. R. L., nar. XX.XX.XXXX, a to tak, že ho odsotil a povedal mu, nech ide do piče, lebo na neho zavolá chlapov a že ho vytlačú ako žito. Prvostupňový správny orgán súčasne rozhodol o uložení pokuty vo výške 50 Eur za tento priestupok podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 372/1990 Zb. v nadväznosti na ust. § 12 ods. 1 a § 49 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb.. Žalobcovi prvostupňový správny orgán uložil podľa § 79 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. povinnosť uhradiť štátu trovy konania vo výške 16 Eur do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia priloženou poštovou poukážkou na účet ministerstva vnútra s uvedením čísla účtu vedeným v štátnej pokladnici s vyjadrením variabilného symbolu. V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový správny orgán poukázal na výpoveď žalobcu, T.. R. L. v procesnom postavení svedka, výpoveď svedkyne J. N., svedka T. Y., svedka L.. L. F., videonahrávku, s tým, že dôkazné prostriedky zhodnotil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti a dospel k záveru, že vykonané dôkazy boli postačujúce na objasnenie predmetu konania a uznania žalobcu ako obvineného vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb.. Prvostupňový správny orgán konštatoval, že mal dostatočne preukázané, že žalobca sa dopustil skutku, z ktorého bol obvinený. Pokiaľ trval na tom, že nikomu nenadával a namietal, že videozáznam, ktorý bol predložený svedkom, bol získaný nezákonne, keďže nikto nedal súhlas k jeho zhotoveniu a ako taký nemal byť braný do úvahy, prvostupňový správny orgán uviedol, že vychádzal z rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp.zn. 24Sa/86/2016. Na základe svedeckých výpovedí, videozáznamu mal prvostupňový správny orgán preukázané, že žalobca ako obvinený T.. L. sotil. Túto skutočnosť potvrdil svedok Y. i svedkyňa N., ktorá však pred správnym orgánom vypovedala, že si to už nepamätá, čo však prvostupňový správny orgán vnímal ako účelovú výpoveď. Správny orgán pri rozhodovaní použil videonahrávku s odkazom na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 24Sa/86/2016. Prvostupňový správny orgán mal za to, že použitie videozáznamu sledovalo legitímny cieľ, a to preukázanie protiprávneho konania obvineného, keď zo záznamu bolo jednoznačne zrejmé, že obvinený - žalobca, T.. L. fyzicky napadol, a to tak, že ho odsotil, pričom mu povedal, nech odtiaľ ide do piče a vyhrážal sa mu, že zavolá na neho chlapov a že ho vytlačú ako žito. Prvostupňový správny orgán poukázal na pojem občianskeho spolunažívania, ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. a mal za to, že správanie žalobcu vybočilo z rámca riadneho a pokojného spolunažívania, a to i napriek tomu, že T.. R. L. bol napadnutý pri výkone správcovskej činnosti, teda ako úradná osoba. Z titulu výkonu funkcie menovaný nestráca základné ľudské práva a slobody deklarované Listinou základných práv a slobôd a akokoľvek je vzťah občan - úradník v mnohom asymetrický, i v tomto prípade platia určité všeobecne uznávané pravidlá slušnosti a občianskeho spolunažívania, a preto nebol dôvod, aby bol „úradník“ z ochrany garantovanej ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. vylučovaný. Pri určení druhu sankcie a výmery za spáchaný priestupok, prvostupňový správny orgán prihliadol na závažnosť priestupku, keď žalobca - obvinený nemiestne a vulgárne sa vyhrážal T.. R. L.. Prvostupňový správny orgán zohľadnil spôsob a okolnosti, za ktorých bol skutok spáchaný, prihliadol na

osobu páchatel'a, ktorý ešte nebol postihnutý za spáchanie žiadneho priestupku a so zreteľom všetkých týchto okolností uložil žalobcovi pokutu vo výške 50 Eur, s povinnosťou uhradiť štátu trovy konania vo výške 16 Eur.

7. Žalovaný ako odvolací správny orgán rozhodnutím Číslo: OU-ZA-OOP1-2020/012435/TOT zo dňa 20.02.2020 o odvolaní žalobcu rozhodol tak, že ho zamietol a rozhodnutie Okresného úradu Žilina, odboru všeobecnej vnútornej správy Číslo: OU-ZA-OVVS2-2019/026168/858/2BD zo dňa 12.11.2019 potvrdil. Žalovaný poukázal na rozhodné ustanovenia Správneho poriadku § 3 ods. 1, 2, 5, § 32 ods. 1, § 34 ods. 1, § 46 Správneho poriadku, § 49 ods. 1 písm. d), § 49 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb.. Žalovaný poukázal na výpoveď žalobcu - obvineného, T. R. L., J. N., T. Y., ktorí boli v pozícií svedkov a po oboznámení sa s kompletným spisovým materiálom prvostupňového správneho orgánu, vyhodnotenia odvolacích dôvodov žalobcu, žalovaný nezistil priestor na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov prvostupňového správneho orgánu. Žalovaný považoval skutkové ako aj právne závery prvostupňového správneho orgánu v danej veci za správne a súladné so zákonom. Čo sa týka namietaného použitia videozáznamu zachytávajúceho priebeh skutku, prvostupňový správny orgán podľa žalovaného postupoval správne a v súlade so zákonom, pokiaľ tento dôkaz v rámci dokazovania pripustil v spojení aj s ust. § 12 Občianskeho zákonníka a rozhodnutím Krajského súdu Žilina sp.zn. 24Sa/86/2016 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Asan/1/2018 zo dňa 29.10.2019. Žalovaný mal za to, že spáchanie priestupku obvineným bolo dostatočne preukázané na základe svedeckej výpovede T. R. L. a tiež spomínaného videozáznamu, ktorý objektívne zachytáva priebeh skutku. Výpoveď žalobcu ako obvineného, ktorý poprel spáchanie skutku, bola preto hodnotená ako účelová v snahe sa zbaviť zodpovednosti za spáchaný priestupok. K protiprávnosti konania T. R. L. a L. L. F., na ktoré poukazoval žalobca, žalovaný uviedol, že vec týkajúca sa konania T. R. L. a L. L. F. bola postúpená Ministerstvu spravodlivosti SR ako prípadné porušenie základných povinností správcu podľa ust. § 3 ods. 2 zákona o správcoch, pretože žalovaný ako odvolací orgán nebol príslušný na posudzovanie súladu konania menovaných osôb so zákonom o správcoch. Ak by aj tieto osoby postupovali v rozpore so zákonom o správcoch, i napriek uvedenému, žalobcu neospravedlňovalo to, aby konal neprimerane a v rozpore so zákonom č. 372/1990 Zb.. Spáchanie priestupku žalobcom - obvineným bolo v priestupkovom konaní s dostatočnou hodnovernosťou preukázané, primárne na základe videozáznamu zachytávajúceho priebeh incidentu ako i výpoveďou T. R. L.. Podľa žalovaného prvostupňový správny orgán rozhodol v súlade so zásadou materiálnej pravdy. Úplnosť zistenia skutkového stavu je potrebné vykladať ako vykonanie všetkých úkonov dokazovania potrebných na objasnenie rozhodujúcich okolností dôležitých pre posúdenie veci. Podľa žalovaného prvostupňový správny orgán postupoval zákonne aj pri ukladaní sankcie ako aj pri povinnosti uhradiť štátu trovy spojené s prejednaním priestupku. Žalovaný nezistil dôvody na zrušenie prvostupňového rozhodnutia, preto toto potvrdil.

8. Krajský súd v Žiline ako príslušný správny súd prejednal vec postupom bez nariadenia pojednávania za dodržania ust. § 107 ods. 2 v spojení s ust. § 137 ods. 4 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) a žalobu podľa ust. § 190 SSP zamietol.

9. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal žalobu žalobcu bez nariadenia pojednávania sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 26Sa/10/2020-65 zo dňa 18.10.2021, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 11.11.2021 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom za aplikácie ust. § 137 ods. 4 SSP.

10. Krajský súd prejednal žalobu žalobcu bez nariadenia pojednávania za aplikácie ust. § 107 ods. 2 SSP, podľa ktorého v ostatných prípadoch rozhoduje správny súd bez nariadenia pojednávania. Žalobca v žalobe zo dňa 28.04.2020 uviedol, že nežiada nariadenie pojednávania. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe žalobcu zo dňa 26.06.2020 (č.l. 31 spisu) uviedol, že nežiada nariadiť pojednávanie. Za tohto stavu krajský súd mal splnené procesné podmienky k tomu, aby prejednal žalobu žalobcu bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 107 ods. 2 SSP.

11. Predmetom preskúmania pred krajským súdom ako správnym súdom na základe podanej žaloby žalobcu bolo rozhodnutie žalovaného Číslo: OU-ZA-OOP1-2020/012435/TOT zo dňa 20.02.2020, ktorým podľa ust. § 59 ods. 2 Správneho poriadku bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a

potvrdené rozhodnutie Okresného úradu Žilina, odboru všeobecnej vnútornej správy, Číslo: OU-ZA-OVVS2-2019/026168/858/2BD zo dňa 12.11.2019.

12. Krajský súd z pripojených priestupkových spisov mal preukázané, že rozhodnutie žalovaného bolo doručené žalobcovi prostredníctvom právneho zástupcu dňa 28.02.2020. Žaloba žalobcu podľa čl. 16 spisu bola elektronicky odoslaná dňa 28.04.2020. Krajský súd konštatuje, že žaloba žalobcu bola podaná včas, a to v zákonom stanovenej dvojmesačnej lehote v zmysle ust. § 181 ods. 1 SSP.

13. Žalobca v žalobe namietal nesprávne zistenie skutkového stavu, nesprávne právne posúdenie veci s tým, že pri posudzovaní skutku, ktorého sa mal žalobca dopustiť, správny orgán nezobral do úvahy konanie, ktorého sa mal dopustiť za správcu, a to spoločnosť Insolvency Management Group, k. s. L. L. F., T. R. L., ak ich konanie bolo nielen v rozpore so zákonom o konkurze a reštrukturalizácii, ale aj v rozpore so zákonom o správcoch. Žalobca namietal, že správny orgán nemohol považovať za „rozhodujúci“ dôkaz videozáznam na CD nosiči, keďže ide o dôkaz nezákonný, vyhotovený bez súhlasu žalobcu ako obvineného z priestupku, nebolo pri tomto dôkaze prihliadané na proporcionalitu, navyac, keď osoby konajúce za správcu porušili svoje povinnosti, prekročili svoje kompetencie a neoprávnené sa zdržiavali v areáli, v ktorom malo dôjsť k spáchaniu priestupku žalobcom. Podľa žalobcu nebolo dokázané, že sa mal dopustiť priestupku, ktorý mu je kladený za vinu a takýto priestupok podľa žalobcu nebol preukázaný ani výpoveďou svedkov.

14. Podľa ust. § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

15. Podľa ust. § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

16. Podľa ust. § 2 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. priestupkom je zavinené konanie, ktoré porušuje alebo ohrozuje záujem spoločnosti a je za priestupok výslovne označené v tomto alebo v inom zákone, ak nejde o iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných právnych predpisov, alebo o trestný čin.

17. Podľa ust. § 3 zákona č. 372/1990 Zb. na zodpovednosť za priestupok stačí zavinenie z nedbanlivosti, ak zákon výslovne neustanoví, že je potrebné úmyselné zavinenie.

18. Podľa ust. § 4 ods. 2 písm. a), b) zákona č. 372/1990 Zb. priestupok je spáchaný úmyselne, ak páchatel chcel svojím konaním porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom alebo vedel, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, a pre prípad, že ho poruší alebo ohrozí, bol s tým uzrozumený.

19. Podľa ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. priestupku sa dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmom na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním.

20. Podľa ust. § 34 ods. 1 Správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

21. Podľa ust. § 34 ods. 2 Správneho poriadku dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka.

22. Účelom priestupkového konania vo všeobecnosti je objektívne zistiť, či došlo k spáchaniu priestupku, kto ho spáchal a akú sankciu je potrebné páchatelovi priestupku uložiť. Orgány prejednávajúce priestupky sú povinné čo najúplnejšie zistiť podklady pre rozhodnutie tak, aby neboli žiadne dôvodné pochybnosti o prejednávanej veci, pričom pochybnosti o spáchanom skutku sa vykladajú v prospech obvineného. Objasniť priestupok znamená okrem iného spoľahlivo zistiť a ustáliť všetky jeho typové znaky, teda znaky skutkovej podstaty priestupku, medzi ktoré patrí aj jeho subjektívna stránka. Ako vyplýva z ust. § 2 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. definičným znakom priestupku je zavinenie, pričom

pri priestupku prejednávanom v tomto konaní na naplnenie subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné zavinenie v zmysle ust. § 49 od. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb..

23. Skutková podstata priestupku je charakteristická štyrmi obligatónnymi znakmi: subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka.

24. Z pripojených priestupkových spisov prvostupňového správneho orgánu a druhostupňového správneho orgánu bolo zistené, že prvostupňový správny orgán rozhodol o priestupku rozhodnutím Číslo: OU-ZA-OVVS2-2019/026168/858/2BD zo dňa 12.11.2019 tak, že uznal vinným obvineného - žalobcu I.. T. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXX/XX, XXX XX S. zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb., ktorého sa dopustil tým, že úmyselne narušil občianske spolunažívanie iným hrubým správaním a vyhrázaním ujmu na zdraví, keď dňa 25.02.2019 v čase okolo obeda v priestoroch firmy PREFA, s.r.o. v Obci Hrabové č. 1 fyzicky a verbálne napadol T.. R. L., nar. XX.XX.XXXX, a to tak, že ho odsotil, a povedal mu, nech ide do piče, lebo na neho zavolá chlapov a že ho vytlačú ako žito. Prvostupňový správny orgán vo výrokovej časti uložil žalobcovi pokutu vo výške 50 Eur ako aj povinnosť uhradiť trovy štátu vo výške 16 Eur. Prvostupňový správny orgán podľa výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že spáchanie skutku, a to priestupku žalobcom proti občianskemu spolunažívaniu v zmysle ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. mal preukázané na základe svedeckých výpovedí ako aj videonahrávkou, z ktorej bolo jednoznačne zrejmé, že žalobca - obvinený, T.. L. fyzicky napadol, a to tak, že ho odsotil, pričom mu povedal, nech odtiaľto ide do piče a vyhrážal sa mu, že zavolá na neho chlapov a že ho vytlačú ako žito.

25. Na základe odvolania žalobcu proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu konal žalovaný ako odvolací - druhostupňový správny orgán, ktorý odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu. Žalovaný konštatoval, že spáchanie priestupku žalobcom bolo v priestupkovom konaní s dostatočnou hodnovernosťou preukázané na základe videozáznamu zachytávajúceho priebeh incidentu ako aj výpoveďou svedka R. L..

26. Prvostupňový správny orgán pri konštatovaní spáchania priestupku žalobcom vychádzal z vykonaných dôkazov, a to z dôkazov svedeckých výpovedí v spojení s videozáznamom, ktorý zachytil priebeh incidentu. Krajský súd nekonštatuje opodstatnenosť dôvodov žaloby žalobcu v tom, že by závery prvostupňového rozhodnutia nemali svoj základ vo vykonaných dôkazoch. Prvostupňový správny orgán a v odvolacom konaní aj žalovaný v skutkovej vete popísali spáchanie priestupku žalobcom, v ktorej sa nachádza aj to, že žalobca fyzicky a verbálne napadol T.. R. L., a to tak, že ho odsotil a vyhrážal sa mu. Práve toto odsotenie potvrdil aj svedok T. Y., ktorý videl, že sa navzájom strkali a uvedené potvrdila aj svedkyňa J. N. pred orgánom objasňujúcim priestupok, že žalobca odsotil T.. L., čo si však už nespomenula pred prvostupňovým správnym orgánom, ktorú skutočnosť správne vyhodnotil prvostupňový správny orgán tak, že túto následnú výpoveď zo strany svedkyne pani N. vnímal už ako účelovú. Spáchanie priestupku žalobcom tak, ako je uvedený vo výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia, bolo preukázané výpoveďou svedka T.. R. L., na ktorú svedeckú výpoveď kládol dôraz žalovaný vo svojom rozhodnutí v spojení s vykonaným dôkazom videozáznamu zachytávajúceho priebeh incidentu. Svedecká výpoveď T.. R. L., z ktorej vychádzal nielen prvostupňový správny orgán, ale aj žalovaný ako odvolací orgán, nebola v priestupkovom konaní vyvrátená, spochybnená iným relevantným dôkazom. Pokiaľ z tejto svedeckej výpovede T.. R. L. prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný vychádzali, tak tento postup bol zákonný.

27. Fyzický útok žalobcu na T.. R. L. podľa vykonaných dôkazov pred správnymi orgánmi bol preukázaný, keď žalobca T.. R. L. odsotil. Sotením sa rozumie prudkým pohybom, nárazom pohnúť alebo vychýliť niekoho z polohy, čo je správanie, ktoré je nezlučiteľné s pravidlami správania sa všeobecne akceptovateľnými a dodržiavanými medzi občanmi spoločnosti. Takéto správanie je hrubé, urážajúce, ponižujúce, dehonestujúce a ako nezlučiteľné s pravidlami správania sa hrubým spôsobom narúša občianske spolunažívanie osôb riadiace sa pravidlami správania sa všeobecne akceptovanými a dodržiavanými medzi občanmi spoločnosti, ktoré uplatňujú a presadzujú vzájomnú slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie sa. Žalobca musel vedieť, že sotením hrubo prekračuje pravidlá slušného správania a že tým môže narušiť občianske spolunažívanie. Sotenie inej osoby je všeobecne v spoločnosti považované za neakceptovateľné a ako hrubé správanie má všetky znaky skutkovej

podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb..

28. Pojem hrubé správanie musí byť v zmysle judikatúry vyložený objektívne. Musí ísť o konanie, ktoré narušuje občianske spolunažívanie v takej miere, že podľa všeobecného názoru a presvedčenia prekračuje rámec nevhodného správania. Občianske spolužitie ako neurčitý právny pojem je definované ako určitý súhrn ustálených pravidiel konania a správania v spoločnosti, ktorý je založený na rešpektovaní práv ostatných ľudí a ktorých dodržiavanie je v určitom mieste a čase v spoločnosti obvyklé. Príklady hrubého správania, ktoré sú schopné narušiť občianske spolužitie, stanovuje práve § 49 zákona č. 372/1990 Zb.. Ide o vyhrážanie ujmu na zdraví, drobné ublíženie na zdraví, schválnosť a podobne. Hrubé správanie môžeme definovať ako konanie, ktoré má schopnosť ohroziť alebo porušiť záujem uvedený v tomto ustanovení a súčasne narušiť občianske spolužitie, to znamená prekročiť rámec uvedených ustálených pravidiel. Narušenie občianskeho spolužitia je potom trestané vtedy, ak dôjde k negatívnemu zasiahnutiu určitej intenzity, ktoré svojou povahou typovo zodpovedá konaniam uvedeným v demonštratívnom výpočte podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb..

29. Podľa dôkazov vykonaných pred prvostupňovým správnym orgánom ako aj pred odvolacím orgánom bolo preukázané, že žalobca sa dopustil skutku, a to priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb., ak sa T. L. vyhrážal ujmu na zdraví, keď po inom hrubom správaní, a to fyzickom útoku spočívajúceho v odsotení a po verbálnom útoku uviedol, že na neho zavolá chlapov a že ho vytlčú ako žito.

30. K správnosti skutkových ako aj právnych záverov prijatých prvostupňovým správnym orgánom a odvolacím orgánom krajský súd upriamuje pozornosť na znenie ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb., ktorým sa chráni občianske spolunažívanie pred jeho narušovaním hrubým spôsobom, pričom najrozšírenejšie prípady hrubého správania sa výslovne uvádzajú v tomto ustanovení (vyhrážanie ujmu na zdraví, drobné ublíženie na zdraví, nepravdivé obvinenie z priestupku, schválnosti alebo iné hrubé správanie). Iné hrubé správanie je postihnutelné, ak páchatel ním úmyselne naruší občianske spolunažívanie. Ako už vyjadril krajský súd, občianske spolunažívanie je pritom právne neurčitý pojem a všeobecne zaň možno považovať súhrn pravidiel správania sa, ktorých dodržanie nad rámec správnych noriem je podľa všeobecného názoru a presvedčenia nevyhnutnou podmienkou pokojného, usporiadaného a riadneho spolunažívania osôb v danom mieste, čase a situácii. Pod „iným hrubým správaním“ treba rozumieť verbálne a drobné fyzické útoky bez ujmy na zdraví poškodenej osoby.

31. K žalobnému dôvodu, že správne orgány nezobrali do úvahy konanie, resp. porušovanie povinností uložených zákonom o konkurze a reštrukturalizácii a zákonom o správcoch zo strany osôb vystupujúcich za správcu, a to zo strany T. R. L. a L. F., krajský súd uvádza, že tak žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán postupovali správne, ak žalobcom namietané konanie týchto osôb vystupujúcich za správcu konkurznej podstaty úpadcu nebolo možné posudzovať v tomto priestupkovom konaní, pokiaľ ich zodpovednosť je posudzovaná v inom konaní v zmysle zákona č. 8/2005 Z.z. o správcoch.

32. Krajský súd k žalobným dôvodom žalobcu vo všeobecnosti uvádza, že k použitiu videozáznamu ako dôkazu pri konaní správnych orgánov sa vyjadroval Krajský súd v Žiline v rozhodnutí sp.zn. 24Sa/86/2016 zo dňa 01.08.2017 ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp.zn. 8Asan/11/2019 zo dňa 29.01.2020. Vo všeobecnosti vykonanie dôkazu v podobe obrazovo-zvukového záznamu vyhotoveného súkromnou osobou bez súhlasu osoby, ktorej prejav je na ňom zachytený, môže byť s prihliadnutím na skutkové okolnosti prípadu prípustné. Táto prípustnosť je však podmienená vykonaním testu proporcionality, ktorý prináleží orgánu prejednávajúcemu priestupok. Prípustnosť dôkazu, a to obrazovo-zvukového záznamu vyhotoveného bez vedomia alebo súhlasu osoby, ktorej prejav je na zázname zachytený, po zohľadnení legitimacy cieľa, ktorý má byť prostredníctvom vykonania tohto dôkazu obsiahnutý, judikoval kasačný súd aj rozsudkom sp.zn. 5Asan/1/2018 zo dňa 15. januára 2018 ako aj Najvyšší správny súd Českej republiky uznesením č.k. 2As/45/2020-68 z 18. novembra 2011. Zákonnosťou a prípustnosťou dôkazov obrazovo-zvukovými záznamami vyhotovenými bez vedomia alebo súhlasu osoby, ktorej osobný prejav je na zázname zachytený, sa zaoberal kasačný súd aj v rozhodnutí sp.zn. 3Asan/32/2019 zo dňa 14. januára 2020. Vzhľadom k uvedenému prípustnosť takéhoto dôkazu v konaní pred prvostupňovým správnym orgánom ako aj v konaní pred žalovaným bola daná.

33. Krajský súd konštatuje zákonnosť použitia tohto dôkazu, a to videozáznamu, ktorý ako podstatný a objektívny dôkaz mal zachytiť priebeh incidentu, a tým preukázať priestupku spáchaného žalobcom. Vyplýva to nielen z už uvedenej rozhodovacej činnosti, na ktorú krajský súd poukázal, ale aj z toho, že bol pred správny orgánom vykonaný test proporcionality, ktorého cieľom je posúdenie otázky, či je namieste uprednostniť verejný záujem na odhaľovanie a postihovanie protispoločenskej činnosti alebo právo dotknutej osoby na ochranu osobnosti. Po vykonaní testu proporcionality bolo skonštatované zo strany prvostupňového správneho orgánu, že použitie tohto dôkazu - videozáznamu sledovalo legitímny cieľ, a to preukázanie protiprávneho konania žalobcu ako obvineného.

34. Správny súd konštatuje, že v konaní o priestupku je úlohou správneho orgánu zistiť skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu, ktorý je potrebný pre rozhodnutie o veci v súlade s požiadavkou materiálnej pravdy tak, aby na základe takto zisteného stavu mohol dospieť k záveru, či bol určitý priestupok spáchaný. Za účelom správneho a úplného zistenia skutkového stavu správny orgán zhromažďuje dôkazy, ktoré následne pri rozhodovaní o tom, či bude obvinený z priestupku uznaný vinným, hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Hodnotenie dôkazov je myšlienková činnosť správneho orgánu, ktorou je vykonaným dôkazom prisudzovaná hodnota závažnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov z hľadiska ich závažnosti správny orgán určuje, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre jeho rozhodnutia, či je ich možné v danej situácii použiť.

35. Prvostupňový správny orgán a žalovaný postupovali v konaní o priestupku, ktorého sa dopustil žalobca, v súlade s vyššie uvedeným, t.j. keď vykonané dôkazy vyhodnotili, na základe čoho konštatovali, že žalobca sa dopustil priestupku tak, ako jeho skutková veta je vyjadrená vo výrokovej časti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu. Konanie žalobcu bolo konaním s takou intenzitou skutku, ktorý bolo nevyhnutné podradiť pod ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb.. Z vykonaného dokazovania pred prvostupňovým správny orgánom vyplynulo, že konanie, ktorého sa dopustil žalobca, je konaním, ktoré napĺňa zákonné znaky priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, vyhrázaním ujmu na zdraví a súčasne iným hrubým správaním podľa ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb.. Konanie žalobcu bolo pred prvostupňovým správny orgánom dostatočným spôsobom preukázané na základe výpovedí svedkov, záznamu z CD nosiča. Správny súd konštatuje, že dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal pri rozhodovaní, boli získané v súlade so zákonom a rozhodnutie, ktoré prijal správny orgán na základe zisteného skutkového stavu, je logické a riadne odôvodnené. Rozhodnutiu o vine žalobcu z priestupku podľa ust. § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. predchádzalo zistenie skutkového stavu, z ktorého, spôsobom nevzbudzujúcim akékoľvek pochybnosti, bolo zrejmé, že žalobca ako obvinený sa dopustil priestupku, ktorý naplnil skutkovú podstatu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb.. Protiprávne konanie žalobcu nad všetku pochybnosť bolo jednoznačne preukázané, dokazovanie bolo v dostatočnom rozsahu a spáchanie skutku žalobcom, ktorý je priestupkom, bolo dokázané. Žalobca v žalobe neuviedol žiadne iné relevantné skutočnosti a tie, na ktoré poukázal, tak s nimi sa žalovaný správny orgán vysporiadal v odvolacom konaní. Na základe uvedeného a vyjadreného krajským súdom bola žaloba žalobcu zamietnutá.

36. O trovách súdneho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 167 ods. 1 SSP, § 168 SSP za použitia § 175 SSP. Žalobca v konaní nebol úspešný, preto nemal právo na náhradu trov konania. Žalovanému ako úspešnému účastníkovi konania nebola priznaná náhrada trov konania za aplikácie ust. § 168 SSP a contrario, pretože neboli splnené podmienky na náhradu trov konania, ak nebola zistená, preukázaná výnimočnosť situácie na priznanie náhrady trov žalovanému. Krajský súd preto žalobcovi ani žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť v lehote jedného mesiaca odo dňa jeho doručenia. Kasačná sťažnosť sa podáva Krajskému sudu v Žiline. O kasačnej sťažnosti rozhoduje Najvyšší správny súd Slovenskej republiky.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konanie o správnej žalobe v sociálnych veciach alebo konanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia,
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.

Kasačnú sťažnosť možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

V kasačnej sťažnosti sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis), uvedie označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Podľa ust. § 440 ods. 1 SSP kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Podľa ust. § 440 ods. 2 SSP dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.